

Flyttnycklar

Miriam Vinay
Kandidatarbete Keramik och Glas
Skriftlig del 4,5 hp

Innehåll

Abstract	2
1. Inledning	3
- <i>Flyttnycklar</i>	<i>4</i>
2. Inspiration	5
- <i>Mellan olika verkligheter</i>	<i>6</i>
- <i>Små fotspår i snön</i>	<i>9</i>
- <i>Att hälsa på hos dig</i>	<i>10</i>
3. Process	13
- <i>I lerans värld med kladdiga händer</i>	<i>14</i>
- <i>Bland taggar och skärvor</i>	<i>14</i>
4. Reflektioner	18
- <i>Hellre pilbåge än svärd. Smygandes i trädtopparna</i>	<i>19</i>
Källförteckning	22

Abstract

My examwork is about the possibility of art to transport me as an observer to alternative realities. It is about my role as a crafter and my endless need of more knowledge.

1. *Inledning*

I fantasy finns det alltid ett uppdrag för huvudpersonen, gärna nått magnifikt som att rädda en värld eller liknande.
Vad är mitt uppdrag? Vilka storslagna svar söker jag?

Flyttnycklar

Mitt arbete har kommit att handla om föremålens förmåga att förflytta betraktaren. Det kan vara i egenskap av konst som visualiserar alternativa världar, som fryser tiden och får betraktaren att för ett ögonblick lämna det reella rummet här och nu. När konsten når fram för mig fungerar den som flyttnycklarna i J.K Rowlings bokserie om Harry Potter. När du når den så suger det till i maggropen och på ett ögonblick förflyttas du till den plats du vill nå. Kan min konst fungera så?

Mitt arbete har kommit att bli flerdelat. Jag arbetar med ett tekniskt undersökande av dekoren på urnor och jag testar en ny teknik för att dekorera genom att jag använder tårtspritsar och olika tyllar. I några av mina första försök fungera mina objekt som en konstnärlig flyttnyckel för mig vilket var nytt och oväntat. I mitt examensarbete försöker jag skapa fler flyttnycklar genom att definiera och gestalta den inre värld jag bär inom mig som inspiration, det som för mig gestaltar min önskade destination. Flyttnycklarna i J.K Rowlings böcker är vardagliga föremål, så som en stövel eller en pokal, som har förtrollats med en Portus-förtrollning (Rowling 2000). När man greppar tag i föremålet förflyttas man till en specifik destination. På så vis kan du vara omedveten om att föremålet är en flyttnyckel och vid beröring oönskat förflyttas. Kan jag förmedla något till någon annan så det rycker till i maggropen även för dem?

Mina objekt har också varit flyttnycklar till samtal. Sen starten hösten 2017 har mitt arbete lett mig in på många intressanta sidospår. Vi har kommit in på ämnen som jag inte har alla svar på men som jag ändå i den här uppsatsen vill reflektera kring för att orientera mig och min praktik.

2.

Inspiration

Mitt uppdrag följer inga raka vägar, alla kartor saknar
fläckar och flyttnycklarna tar mig till nya universum. Jag
fortsätter söka och genom dalar och över berg ser jag ibland
glintar av klarhet.

Mellan olika verkligheter

Jag söker en destination med mina objekt, att de ska förflytta mig till mina inre världar. Utifrån inspiration från fantasy och saga försöker jag förflytta mig själv men först i det färdiga stadiet när allt är bränt och klart sträcker jag ut handen och ser om jag rycks iväg.

*Vi hade träffats i några veckor när jag visste att han var den rätta.
Egentligen tyckte jag att han kanske var lite gammal och var han inte FÖR
snygg? Kan en så snygg kille vara annat än dryg? Ibland kunde han också
försvinna in i sina egna tankar och sluta svara när jag pratade med honom.*

Sjukt jobbig typ.

Tills jag frågade vad han tänkte på och han svarade "drakar".

Så var jag kär, fast för alltid.

Fantasy är en stor del av vart min inspiration och kreativitet kommer ifrån. Jag har läst fantasy länge och vad som tilltalar mig och som jag tar med mig i mitt egna arbete är världarna och estetiken. I mitt keramiska arbete är det de bilder jag har i huvudet efter att ha läst mängder av fantasy som jag försöker att gestalta. Bilder som likt drömmar är så tydliga inne i huvudet men på vägen ut blir omöjliga att definiera. En klar bild kommer ut som känslor och förnimmelser av färger och uttryck. Fantasyvärldar som inspirerar mig beskrivs gärna färgsprakande. De återkommande kvinnliga hjältarna med eldflammande rött hår, kläder som pälskantade mantlar och frasande kjolar, färggranna drakar, smycken med smaragder och vackra svärd och pilbågar

Jag tycker det är svårt att med ord förklara den värld jag bär inom mig och vad jag vill gestalta. När mina första objekt i projektet tog form i höstas var min tanke att det skulle bli föremål som skulle kunna existera i min imaginära värld. Istället blev föremålet en känsla av och en bild utav hela världen, inte bara ett objekt i den. Jag blev själv förvånad av hur det enskilda objektet förflyttade mig.

Skulle jag sträva efter att även andra ska få en inblick i den värld jag befinner mig i skulle jag rekommendera fantasy art (se bilder sid 7). Fantasy art är i många fall illustrationer av böcker, filmer, spel och annan media inom genren fantasy. Illustrationerna föreställer ofta föremål, miljö eller de olika väsen som finns inom fantasy.

Även om det hos varje läsare av fantasy uppstår skillnader i hur man uppfattar den imaginära världen så visar fantasy art på hur lika det ändå blir. I alla fall utifrån min personliga erfarenhet. Googlar jag fantasy art utifrån en specifik bok jag läst kan jag lätt känna igen de bilder som kommer upp i många fall. I det här projektet när jag sökt mitt uttryck har det varit en hjälp för mig att googla fantasy art + landscape för att påminna mig om min destination.

Inom fantasy läggs ofta mycket tid på att detaljerat måla upp och beskriva den värld man befinner sig i. Detta bidrar så klart till möjligheten att ha en gemensam bild av världen. Det finns också något kring objektets betydelse inom fantasy som tilltalar mig. En detaljriktighet i att beskriva enskilda objekt och tillskriva dem värde. Både vardagliga bruksobjekt och magiska föremål är avgörande för berättelsen

I min roll som konsthantverkare kan jag verkligen förstå mitt egna intresse för genren. Fantasy utspelar sig ofta i en tidsepok innan industrialiseringen. Föremål får tid och plats i berättandet både som färdiga objekt men även i hur de skapas. Ofta finns det med i berättelsen vem hantverkaren som gjort objektet är. Min tanke var att jag i mitt projekt skulle skapa ett föremål som kunde ha existerat i en fantasyvärld. Lite likt hur Erik Thulén gjorde i sitt mastersarbete 2015 på Konstfack.

Erik Thulén, "Standard"

Erik Thulén, "Ansökning/packlista"

Han gjorde en gestaltning utifrån sin egen erfarenhet av lajvspel. I en video visade han upp hur de skapade föremål och dräkter till sitt lajvande. Jag blev personligen väldigt imponerad av den hantverksmässiga kunskapen. Han hade också gjort föremål kopplade till sitt lajvande. Det var stora keramiska "pappersark", en hopvikt skjorta/särk i keramik och ett textilt verk med en bild på sig själv i karaktär. I en intervju gällande en annan utställning säger han: "För mig har det varit svårt att stå för lajvandets för jag upplever att det oftast setts som något konstigt och knäppt. Den här utställningen handlar om att ta lajvet på allvar både för mig personligen och i konsthantverket som fält."

Han lyfter upp lajvet som en materiell kultur där hantverket har stor betydelse (gallerilarspalm.blogspot.se). Lajv rör sig ofta inom en fantasylvärld och jag känner igen mig i hans konstnärskap och vad han uttrycker.

Små fotspår i snön

Sagor och illustrationer till sagor är också en stor källa till inspiration för mig. Det finns något med sagor och hur de ofta utgår från naturen som jag älskar. Det enkla och att allt magiskt och fantastiskt finns runt om kring oss

Vi sitter i bilen på väg norrut genom Sverige mitt i vintern och det är becksvalt ute. Nimalee är två-tre år och trött på att åka bil. Då och då ser man ett ljus i mörkret från ett avlägset hus. Hon kan inte bedöma avstånd eller storlek än så jag berättar för henne om hur det är små lägereldar vi ser som småtrollen har tänt. Trollen är inte större än min hand och brasorna görs av barr och små, små kvistar. Hennes ögon är stora och runda i mörkret nu och hon vill hålla min hand. Hon undrar om det inte finns stora troll också och om de är dumma. Jag försäkrar henne om att alla stora troll bor långt in i skogen och är väldigt rädda för människor. Det är väldigt få som någonsin sett till dem för de kan snabbt förtrolla sig till en sten eller ett träd om någon kommer nära.

Det mest spännande och magiska är inte någon annanstans utan kanske bakom den där mossiga stenen? Kanske kryper tomténissar upp mellan just de där två stenarna. Att göra barkbåtar och låta dem segla iväg i små forsar när snön smälter på våren. Elsa Beskow illustrerar så fint den värld som naturen innebär för mig.

Även Pettson och Findus ligger mig varmt om hjärtat med alla små detaljer i bilderna. Det finns alltid något nytt att upptäcka och mitt i Pettsons värld finns en parallell värld fylld med mucklor och annat knytt.

Sagor och naturen är exempel på hur föremål och platser runt omkring oss i vardagen kan fungera som flyttnycklar. För ett barn kan en barkbåt vara början till en hel värld. Även som vuxen vill jag uppleva det.

Jag är ute och går med min mammas hund när hon helt plötsligt skuttar ett jämfotahopp upp på en snödriva och börjar böka runt med något. När jag föser bort henne ser jag en liten näbbmus helt ned klampad i snön. Framför mig ser jag hur mamma näbbmus står med förkläde vid spisen och börjar bli orolig över att pappa näbbmus ännu inte kommit hem. Vid det lilla bordet i deras håla kivas barnen ovetandes.

Efteråt slås jag av hur starkt alla dessa barnsagor fortfarande finns i mig när jag nästan gråtfärdig måste påminna mig själv om att ingen mamma näbbmus står och väntar i förkläde

Att hälsa på hos dig

Konst som får mig att förflyttas till en annan värld, uppbyggd av konstnären medvetet eller omedvetet, tilltalar mig. Det kan vara ett enskilt objekt som känns taget ur sitt sammanhang och får mig att undra vart det hör hemma eller det kan vara konst som med rumslighet bjuder in betraktaren till en annan plats. För mig förstärks upplevelsen av att upphovsmakarens destination inte är utskriven. Istället är objekten en flyttnyckel som tar alla betraktare till just deras mål. Jag har tidigare varit intresserad av att bygga ett helt rum just för att på så sätt kunna gestalta en liten bit av den värld jag vill förflytta betraktaren till. Linda Karlssons utställning på Liljevalchs, ”The Rainbow Rescue Team”, är ett exempel på konst som förflyttade mig på det sättet (lindakarlsson.se). Hon har förflyttat mig in i sin specifika värld. Anna Tedestams verk fångar mig och hon jobbar ofta kring alternativa världar (annatedestam.com) Framför allt fångas jag av hennes verk där hon jobbade med en insida och utsida. Skulpturena är vid första anblick ickeföreställande men sen ser man att det finns möblerade rum i hålrummen.

I kombination med sina tavlor, som är abstrakta men samtidigt bildar ett landskap till hennes skulpturer, har även hon skapat en värld jag blir nyfiken att besöka. Jag är inte längre intresserad av att likt Linda Karlsson skapa ett rum där man fysiskt kan kliva in. Jag vill med mina objekt få betraktaren att bara ana en annan värld inom räckhåll.

Linda Karlsson, "The Rainbow Rescue Team"

Anna Tedestam, "Badrumstrofé"

Anna Tedestam, "Ödedammen"

Lisalove Bäckman är en svensk fotokonstnär och hennes bilder är alltid självporträtt. Utöver att hon absolut förflyttar mig med sina verk till en alternativ värld så inspirerar hon mig även på andra sätt. Jag känner verkligen igen mig i hennes konst, inte bara konstnärligt utan även kring min privata person och stil. På hennes hemsida kan man läsa “Jag finner lust och idéer genom stilla stunder av självvald ensamhet där intryck, tankar och känslor kan bearbetas och fantasier och drömmar visualiseras. Energi får jag av att spendera tid i naturen och tycker mig finna inspirerande ting mest överallt i vardagen.” (lisalove.se). Jag känner att jag skulle kunna använda samma ord för att beskriva min kreativa process.

Jag gillar verkligen hur Lisalove Bäckman använder naturen och blommor i sina fotografier. Hon använder i stort sett alltid kvinnligt kodade material så som spets, smycken och smink. Jag stärks i hennes bilder till att våga vara mer personlig och kvinnlig i mitt uttryck.

Lisalove Bäckman

Lisalove Bäckman

Lisalove Bäckman

3.

Process

Ibland blundar jag när jag drejar. Det handlar inte om vad ögonen ser utan vad mina händer känner. Jag stänger av hjärnan och låter händerna söka sanningar. Då finns inte tid för försiktighet eller teorier. Efteråt låter jag händerna vila och kopplar på hjärnan. Analyserar och tar lärdom.

I lerans värld med kladdiga händer

Jag ser mig själv som konsthantverkare och min utgångspunkt i mina objekt är bruksobjektet. Det är två punkter jag hållit fast i nästan krampartat då det är en grund att stå på där jag känner mig stark. Konsthantverk är för mig två ord som ger mig total frihet i mitt skapande. Konst för att jag får göra unika föremål och uttrycka mig själv och hantverk för att jag försöker att förstå och bemästra mitt material. Lera är ett levande material, det är mjukt, hårt, spricker, krymper, rör på sig, har minne och ibland helt ärligt verkar det ha ett sjukt sinne för humor och jävulskap. Något simpelt eller något som fungerat i flera år kan helt plötsligt bli totalt annorlunda och fel. Man brukar säga att idioti är att göra samma sak om och om igen och förvänta sig olika resultat. Skämt åsido, det är en keramikers verklighet. Jag gillar att försöka förstå materialet och utmana mig själv. Att bara jobba mot ett färdigt föremål upplever jag som tråkigt och snarare är vägen dit det som jag brinner för.

I examensarbetets början trodde jag mig ha löst mycket av det praktiska arbetet och kände att det vore roligt att ta chansen att formulera mig och fokusera på vad det var jag ville förmedla istället. Lägga fokus på att göra flyttnycklar. Vad var det som fick vissa av mina urnor att fungera som dessa magiska transportmedel? Jag har fortsatt att söka svar på det och skapa flyttnycklar. Det har hela tiden uppstått nya tekniska problem vilket innebär att mitt arbete har kommit att bli ett undersökande av materialet.

Bland taggar och skärvor

Mitt arbete började i att jag testade en ny metod för att göra dekoration på keramik redan under hösten 2017. Jag har tidigare karvat mönster med hjälp av vassa redskap på läderhårt gods men det var ett tidskrävande arbete. Istället tänkte jag att det kanske skulle vara möjligt att spritsa ut lera med hjälp av klassiska tårtspritsar. Min vision vara att det precis som när man spritsar grädde skulle gå snabbt och få ett mjukt uttryck.

Första försöken med sprits var på fat med dekorerade bräm och burkar med dekorerade, platta lock.

Spritsen blev i det skedet i min process väldigt vass plus att formerna varierade väldigt mycket mellan att bli definierade och bara bli blöta klickar. Defärdiga resultatet blev inte den helhet jag sökte. Dekoren samspelade inte med objektet på önskat sätt

Efter faten och burkarna gick jag vidare med att dreja större och gjorde min första urna vilket lett mig dit jag är idag.

Jag har hela tiden brottats med att förstå materialet och känt mig begränsad av min hantverkliga skicklighet. Spritsen har varit svår att få hållbar genom torkning, krympningar och bränningar. För att undvika torksprickor som uppstår när jag gör leran lös för att kunna spritsa har jag testat både vattenglas och molokit. Vattenglas var opålitligt att handskas med, det gjorde att leran varierade mellan att vara hård och rinnig fast utanför min kontroll. Molokit vet jag inte säkert hur det har funkade för resultaten har varierat så mycket och faktorer som påverkar är så många. Jag tror torkningen påverkar mycket då jag upplever att spritsen blir skör om det orkar för fort. En jämn torkning där godset och spritsen hålls jämntorra verkar underlätta för spritsen att inte spricka eller ramla av. Vid ett tidigare tillfälle kunde jag dock konstatera att molokiten påverkade krympningen på spritsen. Det drejade godset hade krympt bra mycket mer än spritsblandningen med molokit.

Jag började arbetet med att dreja i porslin men gick sen över till en vit stengodslera för att slippa porslinets tendens att spricka i botten och för att undvika att det krymper så mycket.

Den stengodslera jag då använde, kallad Wb, bytte jag sen också ut mot en annan stengodslera, CS900. Wb var för svår att dreja i och jag kom inte framåt i mitt arbete. Istället bestämde jag mig för att dreja i CS900 som jag är van att arbeta med och sen fortsätta spritsa i WB eftersom den är vitare och kan ge klarare färger i spritsen. I efterhand är min tankeprocess svår att se tillbaka på med klarhet men i och med olika krympsmån valde jag att inte spritsa med porslin eftersom det krymper så pass mycket mer än CS900. Istället engoberade jag det drejade godset med porslin för att få det vitt och så spritsade jag med WB blandat med molokit. WB krymper nämligen mer än CS900 men i och med att båda är stengodslerar och inte har allt för olika krympsmån tänkte jag att jag kunde kompensera skillnaden med molokit för att få WB-leran att krympa mindre.

Objekten jag gjorde på detta sätt är jag väldigt nöjd med i obränt tillstånd. När jag bytte lera kom jag vidare tekniskt och började ana att mitt mål att skapa fler flyttnycklar fanns inom räckhåll.

Jag började känna att jag förstod vad jag höll på med och la ett större fokus på dekoren nu när det tekniska fungerade. Det visade sig sen vid glasyrbränningen av första urnan med kombination CS900 och WB att mitt tekniska undersökande inte var över. Runt hela urnan hade spritsen lossnat. Urnan efter gick sönder redan i skröjugnen.

Jag har två teorier på vad som har skett. Det första jag tänkte var att det berodde på de två olika lerorna och att de inte var kompatibla med varandra. Men varför satt då spritsen kvar uppe och nere på båda urnorna? Som jag nämnde tidigare så engoberade jag båda med porslin för att slippa den beige färg som CS900 har. I och med att jag skulle spritsa så engoberade jag bara de ytor där godset skulle komma att synas. Alltså uppe, nere och i urnan. Hade det som inte varit engoberat varit för torrt kanske? Eller blivit ”stängt” i ytan i och med att jag formar med sken när jag drejar?

Jag är nörd när det gäller lera på så sätt att jag älskar utmaningarna i materialet och alltid söker ytterligare kunskap. Under mina två första år på Konstfack kan jag säkert räkna antalet ugnar jag satt igång på bara en hand. Mitt utforskande tar aldrig slut och jag blir sällan klar med mina objekt. Jag ville i mitt examensarbete komma längre än så. Min första urna ryckte tag i mig, fick mig att längta efter mer.

För att vara på den säkra sidan har jag valt att gå vidare med att både dreja och spritsa i SC900. Om jag är säker på att det kommer funka? Nej absolut inte, för färgkropparna påverkar. Färgkropp är precis som molokit ett redan bränt material och då ”dött” och utan rörelse vilket påverkar lerans rörelse och krympning. Min förhoppning är att färgkroppen ska räcka som motvikt till vattnet jag tillsatt för att göra den spritsade leran lösare.

4.

Reflektioner

Det behövs inget annat universum.

Bara här, på vår jord, är uttrycken oändliga, smakerna gränslösa. Ändå känner jag det inte. Jag försöker göra en flyttnyckel. Jag känner mig fastkedjad och låst, inklämd i en låda skapad av någon annan.

Jag jobbar i timmar. Öppnar ugnen och hoppas att den här flyttnyckeln ska fungera och ta mig iväg till öppnare vyer.

Hellre pilbåge än svärd. Smygandes i trädtopparna

Fattar inte riktigt hur jag hamnat där jag är. Har jag bokstavligen förflyttats huller om buller i tid och rum? Har jag sen i höstas befunnit mig i flera olika verkligheter? Först den där jag ville testa nya tekniker för att dekorera och spränga ramarna kring funktion. Sedan den där jag istället försöker att förmedla en känsla eller en upplevelse. Både min och andras syn på mitt arbete har förändrats under den här relativt korta perioden.

Mycket av vad som sades under första redovisningen hösten 2017 när jag visade mina fat och burkar handlade om kombinationen mellan dekor och funktion och om de verkligen fungerade som bruksgods. Vad skulle man servera på dem och hur skulle de diskas? Skulle jag inte vilja göra dem ännu vassare så man skar sig rejält när man försökte ta nått från fatet? Varför fanns dekoren? Vad handlade det om: fatet eller dekoren? Men det kom även upp uttryck som ”kvällskurs”. Det jag själv hade tänkt var just möjligheten att kunna se bruksgods som konstföremål. Min tanke var att det skulle finnas släta fat utan dekor och fat med så mycket dekor att de inte längre kunde brukas. För att ändå leka med tanken om att brukandet var i fokus ville jag aldrig dekorera spegeln på faten. Som nämnt ovan i texten var de första försöken med sprits väldigt vassa och svåra att göra. I det stadiet hade jag vattenglas i spritsmassan vilket gjorde att leran växlade mellan hård och rinnig bortom kontroll.

Under det här tidiga stadiet fick jag även varningar om att inte bara göra blommor, försiktiga frågor om jag inte ville testa göra något mer grafiskt. Flera frågade också om mitt arbete var ironiskt eller undrade om jag medvetet gjorde kitsch. Allt det här är i efterhand så intressant då mina tidigare arbeten aldrig har fått någon spontan respons av någon! Jag har återkommande gjort löv på mina bruksobjekt men de var karvade, enfärgade och med en repetativ mönsterupprepning. Jag upplevde det som att det jag gör har låg status. Redan när jag sökte till Konstfack fick jag vid upprepande tillfällen höra att det var omöjligt att söka till Konstfack med bruksgods. Under mina år på Konstfack och i många samtal med medstudenter så är vi flera som upplever att vissa uttryck är okej och andra inte.

Min tro är att allting rör sig i cirklar, upprepningar i konstant förändring och att ingenting du tycker om något är sant. Dina åsikter och dina sanningar om god smak, fult och fint, bra och dåligt är alltid ett resultat av vem du är i tid och rum. Det kan göra allt intetsägande men det kan också öppna dörrar till oändliga möjligheter av variation.

Dessa regler för vad som anses okej just nu är Konstfack, och i förlängningen vi studenter, med och skapar och upprätthåller. Jag känner en viss osäkerhet kring vad jag tycker. Konstfack har varit otroligt bra för mig och ett visst motstånd kan vara främjande för utvecklingen. Men det krävs att det finns utrymme och acceptans för att gå emot de rådande normerna, annars kommer inget nytt att skapas. Redan på baksidan av Zandra Ahls bok *Svensk smak* kan man läsa ”Svensk smak visar att det oftast inte handlar om bra eller dålig design, utan om vem som har makt att

bestämma och sätta upp reglerna. God smak är att följa dessa regler, dålig smak är att bryta mot dem.” (Ahl 2001). Jag håller verkligen med och kan bli orolig för hur regler kring smak påverkar kreativiteten och nivån på konstskolor. Skapar de osynliga reglerna en drivkraft att utmana gränser eller blir det en stoppkloss i skapandet? Zandra Ahl tar i boken *Fult och snyggt* upp hur det just på Konstfack finns en överrepresentation av vissa socialgrupper och hur det påverkar vad som tillverkas (Ahl 1998:12). Vidare tar hon upp hur andra formspråk än minimalistiska, förutom att kallas kitsch, avfärdas som ironiska. Den här boken är från år 1998, jag kan tänka mig att det som görs idag på skolan skiljer sig från vad som gjordes då. Ändå känns det som om personerna som kommenterade mina verk i början läst Zandra Ahls böcker men missat poängen.

Jag upplever att det finns ett behov eller en vilja att placera mig, hitta ett fack där mina föremål passar in och blir okej. Zandra Ahl tar i boken *Fult och Snyggt* upp vilka formspråk som anses vara okej. Minimalism, funktionalism och nyenkelhet är okej medan allt det där andra klumpas ihop till att kallas kitsch (Ahl 1998:7). Där faller bland annat det dekorerade bruket in. Jag har väldigt bestämt sagt nej till att jag inte gör kitsch och jag är definitivt inte ironisk. Så var hamnar det då? Personligen är jag inte så intresserad. Allt är ännu så nytt och jag upplever inget i processen som färdigt. När jag får frågan vad det ÄR för något jag gör känner jag ingen stress över att behöva veta det än.

Där jag står i dag är jag nöjd med mitt arbete. Även om det blev mer tekniskt problemlösande än vad jag trodde till en början så är det trots allt det jag tycker är intressantast. Arbetet har varit otroligt givande och med all ny kunskap jag har ser jag fram emot att kunna utveckla mina flyttnycklar i framtiden.

Källförteckning

Litteratur

Rowling, J.K 2000. *Harry Potter and the goblet of fire*. London. Bloomsbury Publishing PLC

Ahl, Zandra 2001. *Svensk smak*. Stockholm. Ordfront förlag.

Ahl, Zandra 1998. *Fult och snyggt*. Konstfack. Livsformer.

E-källor

Erik Thulén: <http://gallerilarspalm.blogspot.se/2018/02/erik-thulen-overtygelsen.html>
Kontrollerad 2018-04-12

Linda Karlsson: <https://www.lindakarlsson.se/the-rainbow-rescue-team-nnwx1>
Kontrollerad 2018-04.12

Anna Tedestam: <http://annatedestam.com/about.html>
Kontrollerad 2018-04-12

Lisalove Bäckman: <http://www.lisalove.se/ommig>
Kontrollerad 2018-04-12

Appendix

Jag valde att bygga ett stort podium till examinationen där alla urnorna kunde stå tillsammans och med väggar där speglarna kunde sitta. Inspiration tog jag av hur keramik från exempelvis Rörstrand och Gustavsberg ställdes ut på världsutställningarna i början av 1900-talet. Det var en inspiration som var med mig tidigt i processen och som kändes kul att knyta ihop projektet med. Jag valde att ta med nästan alla urnor till examinationen för att kunna ha ett samtal kring den tekniska processen som har varit en stor del av mitt arbete.

Jag tycker att det var ett roligt samtal under examinationen med Päivi Ernkvist och mycket av det vi pratade om är ämnen som har behandlats tidigare under arbetets gång. Jag tyckte det var intressant att hon frågade mig om jag verkligen tyckte Zandra Ahl var en passande referens för mig. Hon undrade om det Zandra Ahl skriver i de två böckerna jag nämnde i uppsatsen verkligen är relevant idag. Att allt har hunnits ändrats inte en, utan flera gånger sen hennes böcker skrevs. Men visst blir de då högst aktuella för mig? Sekundärt till vad det tar upp gällande smak, kitsch, klass, med mera så är de i sig själva ett tecken på just det att ingenting gällande smak är beständigt. Som jag skriver i min uppsats så är din smakpreferens ingenting annat än ett tecken på vem du är i tid och rum, konstant i förändring.

Päivi Ernkvist pratade också om blommorna som mönster och menade att det där fanns mycket att jobba vidare med för mig. Här önskar jag att vi hade stannat längre så att jag hann reda ut vad hon menade. Jag upplevde det som om det dels handlade om skapandet av mönster mer generellt men också specifikt mitt val av blommor. Att hon såg en svårhet i det som kunde vara spännande men även en stor utmaning. Det hade varit kul att få höra mer vad hon menade om det eftersom reaktionerna på mitt val av att göra blommor fortfarande kommer upp då och då. Jag är i alla fall väldigt nöjd med min examination och tyckte det var roligt och intressant att prata med Päivi Ernkvist och de andra som deltog.

Jag hade samma podium som till examinationen även till vårutställningen. Fast jag valde att bara ta med de urnor som var gjorda helt i leran CS900. De var dels hela och höll också en enhetlig färgskala. Jag behöll alla tre speglarna på samma sätt som tidigare. Jag är nöjd med min gestaltning men också nyfiken på att göra annorlunda om jag ställer ut dem igen. På individuella podier tror jag att de skulle bli starkare och att min koppling till flyttnycklar skulle bli starkare. Nu med alla stående ihop utifrån inspiration från världsutställningarna förstärks de som grupp och framför allt som bruksobjekt. Individuellt hade jag kunnat jobba mer med varje urnas unika destination. Kanske med hjälp av titlar?

